

Toți cei care doresc să sprijine lucrarea Sfântului Efrem cel Nou în România, spre ajutorarea fraților noștri care pătimesc din pricina feluritelor dependențe, pot să pună umărul la ridicarea centrului Comunității Terapeutice Ortodoxe de la Malnaș-Băi, județul Covasna, orice donație fiind binevenită. Această Comunitate se află sub patronajul Episcopiei Covasnei și Harghitei și îl are ca ocrotitor pe Sfântul Efrem cel Nou, grabnicul ocrotitor și tămăduitor al tuturor celor care îi cer ajutorul. Donatorii sunt rugați să ia legătura cu Pr. Dr. Ciprian Staicu, pentru a lăsa numele celor vii și adormiți din familiile lor spre a fi pomenite la Sfânta Liturghie și la Acatistul Sfântului Efrem cel Nou. De asemenea, toți cei care contribuie cu donații vor primi o icoană cu Sfântul Efrem cel Nou. O prezentare mai detaliată a acestui proiect, precum și datele de contact se află la paginile 38-41.

Detaliul central al icoanei Sfântului Efrem, zugrăvită pentru Comunitatea Terapeutică Ortodoxă de la Malnaș-Băi, județul Covasna.

SURÂSUL ÎMPĂRĂTESC AL SFÂNTULUI EFREM

Oare cum ar fi dacă am putea simți suspinul tuturor oamenilor de pe pământ? Dacă le-am ști toate gândurile, toate durerile și întreaga viață mai bine decât și-o cunosc ei înșiși? Cum ar fi dacă nu am putea să răbdăm suferința vreunui semen fără să ne doară pe noi înșine însuși? Cum ar fi să-i iubim pe ceilalți înmii mai mult decât pe noi înșine? Cum ar fi dacă ne-am simți nedespărțiți de fiecare om care a fost, este și va mai fi pe acest pământ? Cum ar fi dacă ne-am împărtăși din blânda lumină dumnezeiască și mintea și inima noastră s-ar lărgi atât de mult, încât să cuprindă suspinul și durerea întregii făpturi?

Noi nu cunoaștem din trăire cum sunt aceste lucruri. Dar Sfântul Efrem le știe preabine. Aceasta este însăși viața lui, sălășluirea sa întru Duhul Sfânt, părtășia necurmată la dumnezeiasca fire.

Chemați-l! Este mai aproape decât aerul pe care îl respirați, decât lumina pe care o vedeți, mai aproape decât chipul celui mai drag om pe care îl aveți. El este Sfântul Efrem cel Nou! Este întru cetele Sfinților Cuvioși și Mucenici, fiu preaiubit al minunatului nostru Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos.

Pecetea lucrării Sfântului Efrem rămâne tănuită în numele pe care îl poartă și se dezvăluie cu putere din înseși minunile sale.

În vremea copilăriei Sfântului Efrem cel Nou, ținutul său natal, care făcea parte din Thessalia, a intrat sub stăpânire otomană. Una dintre marile fărădelegi pe care le-au săvârșit atunci turcii a fost luarea cu forța a băieților creștini pentru a-i preschimba în ieniceri în

oastea otomană. Așa se face că fiecare prunc de parte bărbătească era privit de familie ca unul care poate fi răpit oricând de către stăpânirea turcească. Adâncă era durerea pentru orice inimă de părinte, să știe că fiul său va fi răpit spre a fi preschimbat în ostaș ce va lupta pentru stingerea creștinătății.

Sfântul Efrem s-a născut și a copilărit în aceste împrejurări deloc fericite, iar pentru că în conștiința creștinătății încă nu se stinseseră toate nădejile pentru refacerea Imperiului Bizantin, gândul părinților săi se va fi îndreptat poate spre Sfântul Împărat Constantin cel Mare, care, dimpreună cu mama sa Elena, este prăznuit în 21 mai. Născut sub „zodia” Sfintei Cruci – căci nașterea pământească a Sfântului Efrem s-a petrecut în 14 septembrie, la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci – în chip firesc, a primit numele Constantin, ca semn, pecete și nădejde îndreptată spre Sfântul Împărat Constantin, cel care prin Cruce a deschis zorii noi pentru creștinătate, scoțând Biserica lui Hristos din catacombe. Însă taina rânduielii lui Dumnezeu nu poate fi cuprinsă de inima omenească, oricât ar fi ea de iubitoare, fie ea și inimă de părinte.

Prin neștiutele căi ale proriei, la vârsta de 14 ani, Constantin a intrat în Mănăstirea Bunevestiri de la Nea Makri. Taina lucrării lui Dumnezeu a început să se dezvăluie întrucâtva prin numele pe care tânărul Constantin l-a primit la intrarea în monahism, anume Efrem. Acest nume își are obârșia în evreiescul Efraim, care înseamnă: „Dumnezeu m-a făcut roditor în pământul suferinței mele” (Facerea 41, 52).

În ziua în care Sfântul Efrem a împlinit 42 de ani, la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci, prin iconomia lui Dumnezeu, s-a pus început urcușului său mucenicesc. Biruința care a urmat este greu de cuprins pentru mintea omului firesc și trupesc. La arătare, pare că nu este nici

o nădejde, nici o bucurie, nici o lumină în moartea acestui om, care a murit bătut, chinuit, pironit, spânzurat, batjocorit, scuipat, defăimat, ciopârțit într-atât încât trupul său a fost făcut bucăți, o moarte de ocară și deopotrivă groaznică pentru toți cei care își au nădejdea lor doar în acest trup trecător. Însă ceea ce nu vedeau schingiuitorii săi era sufletul Sfântului Efrem, suflare curată a lui Dumnezeu, veșnică, unică. Biruința lui a fost scăpată printre degete de prigonitorii săi cumpliți, pentru că Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu era nădejdea lui, dragostea lui și bucuria lui.

În iadul acelor cumplite cazne, în care prigonitorii, prin ferocitatea și îndârjirea lor, s-au dovedit ei înșiși a fi fii ai diavolului, chipul Sfântului Efrem surâdea și deopotrivă suspina, pentru că Acela pe Care Îl iubea venise de față ca să biruie încă o dată puterea morții și a iadului prin El Însuși – Cel Care este Viața și bucuria noastră.

Ucigașii turci au biruit trupul Sfântului Efrem, frângându-l cu moartea, mădularele sale fiind împrăștiate pe acel loc de caznă și nespusă durere. Au plecat de acolo ca și cum n-ar fi făcut nimic, căci cruzimea din inimile lor, fiind demonică, nu-și dobândise saț deplin. Viețile lor s-au stins în cărările nestatornice ale acestei lumi, trăind ca niște anonimi și murind asemenea. La fel de anonim și de nebăgat în seamă a rămas și cel pe care ei l-au spintecat și l-au frânt prin ura lor. Însă acest anonim era înveșmântat de privirea Mântuitorului Iisus Hristos, și a fost până la o vreme, când, prin marea bunătate a dragostei dumnezeiești, ne-a fost descoperit cine este cel care a murit atârnat de un dud care la arătare se înfățișa ca oricare alt dud de pe acest pământ.

Astăzi, Sfântul Efrem este chemat de milioane de oameni, este iubit și dorit în casele a zeci de mii de familii

creștine. Numele lui este Efrem, un nume în care fiecare literă este plămădită din sânge și adevăr, căci întru el s-a împlinit deplin cuvântul: „Dumnezeu m-a făcut roditor în pământul suferinței mele”. Și iată biruința cea mare a tuturor celor care biruiesc cu Dumnezeu și întru Dumnezeu! Constantin-Efrem dăinuiește ca o strălucire veșnică sub pecetea Crucii, căci aceea năzuință bună a împărăției creștine, nădăjduită de părinții Sfântului Efrem s-a preschimbat și s-a înălțat la măsură dumnezeiască.

Astăzi, Sfântul Efrem întâmpină cu surâsul său împărătesc o mulțime nemăsurată de suflete cuprinse de deznădejde, mahnire, tulburare, necazuri, boli și suferințe de multe feluri. Împărăția lui este dumnezeiască și veșnică, fiindcă izvorăște din însăși Viața, prin Care el a biruit moartea. El are brațele deschise pentru noi toți, iar prin atotputerea și delicatețea Duhului Sfânt cunoaște inimile noastre mai bine decât le cunoaștem noi înșine, luând asupra sa toate păcatele noastre. Priviți-! Bucurați-vă! Aveți nădejde! El este un prieten, un părinte, și un ocrotitor minunat, dăruit nouă de Însuși Dumnezeu. Nenumărați sunt cei care mărturisesc că, numai aducându-și aminte de el, gândurile li se luminează, iar viața li se înseninează.

Dintru acest senin, dintru această bucurie și nădejde s-au zămislit mărturiile ce alcătuiesc cartea de față, toate adevărind cât se poate de limpede prietenia dumnezeiască cu care Sfântul Efrem îi întâmpină pe români și deopotrivă pe tot omul.

Suntem conștienți că această carte cuprinde doar mici frânturi din marea mulțime de minuni și faceri de bine pe care Sfântul Efrem cel Nou le-a săvârșit și neîncetat le săvârșește pentru fiecare om care-și îndreaptă gândul spre el. Mărturiile cuprinse aici sunt raze ale strălucirii sale dumnezeiești și mângâieri sfinte

pe care noi, românii, le-am dobândit de la Bunul Dumnezeu prin mijlocirea preablândului Părinte Efrem.

Credeți! Aveți nădejde! Bucurați-vă! Acum și aici, în orice zi și pretutindeni, Sfântul Efrem aude rugăciunile tuturor și răspunde tuturor.

Sfinte Efrem, sunt nespuse de mici cuvintele noastre spre a-ți mulțumi pentru dumnezeiasca ta prietenie, însă avem mare mângâiere știind că tu cunoști toate puținătățile, toate păcatele și toate gândurile noastre până în străfundul lor cel mai adânc. Și cu toate acestea, zâmbetul tău îndumnezeit nu se depărtează de la noi, ci neîncetat porți poverile noastre și faci să ne înflorească în inimi taina cea mare a Împărăției Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.

Îți mulțumim, Sfinte Efrem, că ai plămădit această carte mai presus de înțelegerea și de puterea noastră omenească. Îți mulțumim și pentru că ai pus gând de mărturisire în sufletele celor care ne-au trimis mărturiile lor. Vă mulțumim tuturor celor care v-ați deschis inimile și ați împărtășit cu noi ceea ce v-a fost dat să trăiți prin mijlocirea Marelui Mucenic Efrem cel Nou. Îi mulțumim Părintelui Ciprian Negreanu de la Biserica Misionară a Studenților din Cluj-Napoca, care, cu modestie și în chip statornic și blând, a binecuvântat întreaga lucrare de alcătuire a acestui volum. De asemenea, mulțumim Olgăi Bersan și Tatiane Onilov pentru toată sânguința în adunarea mărturiilor, precum și Laurei Mărcean pentru îngrijirea textelor.

Fie ca pentru rugăciunile Bisericii să trecem toți cu bine peste multele învolburări și nestatornicii ale acestei lumi și să ajungem la limanul vieții veșnice, unde nădăjduim să ne întâmpine surâsul împărătesc al celui pe care dimpreună îl cinstim și îl mărturisim:

Sfântul Mare Mucenic și Cuvios

Efrem cel Nou!

ÎNCHINARE SFÂNTULUI EFREM

Arhanghelii cântă cu bucurie a ta prăznuire
 Și oamenii cu cinstire îți închină
 Rugăciunea de mulțumire,
 Slăvind a ta adormire.
 Astăzi, în ziua luminosului tău praznic,
 Dulce Părinte al nostru și păzitorule,
 Cu cinstire îți aducem rugăciunea
 Ce vine din dragostea noastră fierbinte.
 Sfinte, primește această rugăciune,
 Precum și smerita noastră rugămintă:
 Seamănă dumnezeiasca proșteime a Cerurilor
 În sufletele noastre cele ce ascultă de tine.
 Călăuzește-ne, de pe cărarea pe care mergi tu,
 Pe căile vieții noastre
 Și fă să ne dorim și noi cu ardoare
 A fi vrednici de smerenia ta.

Monahia Macaria Desipri

În fotografie: Maica Macaria, cea care a descoperit moaștele Sfântului Efrem

SCURTĂ ÎNSEMNARE DESPRE VIAȚA SFÂNTULUI EFREM CEL NOU

Sfântul Efrem s-a născut în orașul Trikala al provinciei Thessalia, în anul 1384.

După cum se știe, în 1393, orașul Trikala a căzut sub jugul turcesc, atunci când Baiazid I a cucerit Thessalia. Din acea vreme, turcii au cotopt câmpia Thessaliei și au început să se așeze aici.

În anul 1395, în orașul Tesalonic, otomanii au început înrolarea forțată a băieților băștinași în armata Imperiului Otoman. Acest proces a fost organizat și coordonat de către Murat al II-lea și s-a săvârșit în toate regiunile invadate de către turci. De obicei, erau recrutați băieți în vârstă de 14-18 ani, însă uneori erau luați și cei de vârste mai mici.

Fiind în vârstă de 14 ani în 1398 și purtând în lume numele Constantinos Morfis, Sfântul Efrem a părăsit-o pe mama sa – care devenise văduvă – și pe cei șase frați ai săi. Ascultând de îndrumările maicii sale, care l-a îndemnat să fugă spre a se păzi de înrolarea forțată în oastea vrăjmașă, el a ajuns să se retragă în Mănăstirea Bunevestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pe muntele Amomon, în Attica.

Aici, cu o râvnă înflăcărată, băiatul s-a dăruit viețuirii monahale...

În anul 1391, conduși de generalul Evrios Veis, turcii au invadat Peloponezul și faptul acesta a devenit o amenințare serioasă pentru Atena. În 1416, oștirile otomane au asediat Attica și l-au făcut pe ducele Atenei, Antonio Atzaioli, să se declare supus al sultanului.

În anul 1424, turcii au năvălit în locașul Sfintei Mănăstiri a Bunevestiri de pe Muntele Amomon și i-au ucis cu o mare cruzime pe monahii din mănăstire.

Vedere de ansamblu a Mănăstirii Sfântului Efrem de la Nea Makri

Sfântul Efrem lipsea în vremea aceea, căci se afla în ascunzișul său pustnicesc de pe munte și, când s-a întors, i-a fost dat să vadă priveriștea înspăimântătoare a trupurilor fraților săi monahi, care fuseseră uciși sălbăticește și aruncați prin toată mănăstirea.

În anul următor, pe data de 14 septembrie 1425, barbarii s-au întors din nou în Mănăstirea Buneivestiri. Aflându-l acolo pe Sfântul Efrem, ei l-au înșfăcat și, vreme de opt luni și jumătate, l-au chinuit cu o cruzime neînchipuită, întrebuițând aceleași mijloace de schingiuire care au fost folosite și atunci când au fost martirizați alți Sfinți Mucenici, precum Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Sfântul Dimitrie, Sfânta Ecaterina, Sfânta Varvara și mulți alții.

În cele din urmă, văzând credința nestrămutată și bărbăția neînvinsă a smeritului mucenic, ei l-au spânzurat cu capul în jos pe un dud – pom care s-a păstrat până astăzi – și, luând niște cuie foarte mari, i-au ținut trupul pe tulpina copacului. Era într-o zi de marți, în 5 mai 1426, exact la ora 9 dimineața; turbați de mânie, barbarii au aprins un ciomag vechi și gros și l-au înfipt în pânțele Sfântului Efrem, punând astfel sfârșit chinurilor sale

martirice. Aceste cazne mucenicești se numără printre cele mai îndelungate și mai groaznice schingiuri care sunt cunoscute în istoria Bisericii.

Astăzi, la Mănăstirea de la Nea Makri se află moaștele întregi și frumos mirositoare ale Sfântului Efrem cel Nou, Mucenicul și Tămăduitorul, marele făcător de minuni și grabnicul ajutor întru nevoi. Mănăstirea Sfântului Efrem are hramul Buneivestiri a

Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, fiind, în zilele noastre, unul dintre cele mai vizitate așezăminte monahale din Grecia. Acest sfânt locaș se află în regiunea Attica, în partea vestică a localității Nea Makri, la o distanță de aproximativ 30 de kilometri de Atena, coordonatele GPS fiind 38.075063 / 23.953816. Mănăstirea ține de Sfânta Mitropolie a Kifissiei, Maroussiului și Oroposului și o are ca stareță pe Maica Theodosia Mathioudaki. Pelerinii pot vizita zilnic acest locaș între orele 7-12 și 16-18.

Martiriul Sfântului Efrem cel Nou (detaliu din icoana zugrăvită pentru Comunitatea Terapeutică Ortodoxă de la Malnaș-Băi, județul Covasna)

Άγιος Εφραίμ
Ιερά Κοινοβιακή Μονή
Ευαγγελισμός της Θεοτόκου
190 05
Νέα Μάκρη
Τηλ. [0030] 22940-91202

Annunciation Monastery
Holy New Martyr Ephraim
Nea Makri – Attica
190 05
Greece
Phone: [0030] 22940-91202

TAINA PRIETENIEI ȘI A ÎNCREDERII
 CE NE-O DĂRUIEȘTE
 SFÂNTUL EFREM CEL NOU
cuvânt de prăznuire rostit de
Părintele Ciprian Negreanu
în Biserica Studenților din Cluj-Napoca
 5 mai 2012

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.
 Amin.

A sosit și binecuvântatul praznic al Sfântului Efrem și al Sfintei Mari Mucenițe Irina, praznice care, de obicei, cad întotdeauna în zilele luminoase din preajma Sfintelor Paști. Se întâmplă, rare situații, să fie înainte de Paști, dar și atunci, în Săptămâna Mare. Și nu putem să nu ne întoarcem ochii sufletului și ai inimii cu multă recunoștință către Sfântul Efrem, care de puțin timp este cunoscut nouă și totuși atâtea minuni a făcut cu fiecare dintre noi, atât de adesea ne-a ascultat rugăciunile, de atâtea ori a venit și a întâmpinat necazurile noastre, pentru atâtea dintre rudeniile și apropiații noștri și-a pus el sufletul pentru noi înaintea lui Dumnezeu... Și așa cum Dumnezeu, înainte de a tămădui sau de a vindeca pe cineva, de multe ori ați auzit că a zis: „Iertate îți sunt ție, fiule, păcatele tale” și de-abia după aceea a tămăduit, tot astfel se petrece și la orice intervenție, la orice lucrare a Sfântului Efrem și a oricărui dintre Sfinți. Să știți că, înainte de toate, acele necazuri și ispite vin pentru niște păcate, pentru niște greșeli, pentru niște slăbiciuni ale sufletului nostru, pentru niște neputințe ale noastre, care trebuie împlinite, care trebuie ocrotite, care trebuie ridicate. Pentru toate acestea își pune sufletul Sfântul Efrem. El cere în primul rând iertarea păcatelor noastre înaintea lui Dumnezeu și după aceea cere vindecarea noastră. Noi o luăm de-a-dreptul și

cerem doar lucrarea, cerem doar minunea, cerem doar să se întâmple una sau cealaltă. Înainte de a se întâmpla această minune a vindecării noastre, a ajutorării noastre în tot felul de situații, se întâmplă o minune mult mai mare, așa cum Mântuitorul zice: „Ce este mai ușor a zice: iertate-ți sunt ție păcatele tale, sau a zice: fiule, ia-ți patul tău și umblă?”.

Și pentru iudei și pentru toți cei care aveau părea mai mare lucru să se întâmple o minune, să se vadă clar ceva, dar, de fapt, mult mai mare era ștergerea păcatelor. Mult mai mare era ridicarea lanțurilor celor grele ale păcatelor, care prind sufletul și-l leagă. Păcatul e ca un lanț mai mic, care se leagă de lanțul cel vechi cu care a fost legat demonul în vechime, șarpele cel vechi care a fost legat de Hristos în adâncul iadului. Parcă acel lanț al păcatelor ne leagă și pe noi de lanțul cel vechi care-l leagă pe șarpele din vechime.

Întâi de toate, îi mulțumim Sfântului Efrem din partea tuturor celor care ați căpătat vindecare și ați fost ajutați și ați fost ridicați din tot felul de necazuri, pentru că, înainte de a vă ridica din acele necazuri, v-a cerut de la Dumnezeu iertarea păcatelor și ieșirea din acea pedagogie dumnezeiască în care Dumnezeu ne-a adus. Fiecare greșală, fiecare ispită, fiecare greutate care vine

peste noi este o pedagogie dumnezeiască prin care Domnul vrea să ne scoată de acolo. Și închipuiți-vă că Sfântul Efrem este unul dintre cei care – ca și acel grădinar despre care vorbește Mântuitorul – zice: „Doamne, mai lasă-l anul acesta! Mai lasă-l! Îi voi aduce eu îngrășământ, voi săpa în jurul lui, îl voi îngriji și poate va aduce roadă. Mai lasă-l puțin!"; și pentru acest cuvânt, Stăpânul zice: „Bine, îl mai las un an". Și așa se întâmplă pentru fiecare dintre cei care vin să-i ceară Sfântului Efrem ajutorul și pentru care Dumnezeu primește această mijlocire de dragul Sfântului Efrem. În fapt, pentru fiecare dintre aceștia, Sfântul Efrem mijlocește înaintea lui Dumnezeu spre a-i da acel ajutor.

Să ne închipuim acest dialog... tăcut, dar un dialog... așa cum a fost între Dumnezeu și Avraam oarecând... și să știți că fiecare dintre Sfinții de mai târziu îl imită pe Avraam și, până la urmă, îl imită pe Hristos, fiindcă și Avraam L-a imitat pe Hristos, pentru că el și-a pus sufletul pentru toți – căci „nu este dragoste mai mare decât să-și pună cineva sufletul pentru prietenii săi” – după cum Și-a pus Hristos sufletul și toată ființa Sa pentru noi. Așa, mai înainte a pregustat Avraam această punere a sufletului pentru noi prin faptul că și-a pus sufletul, și-a pus inima pentru cei din Sodoma și Gomora; așa, mai târziu l-am văzut pe Pavel zicând: „Doamne, mai bine să fiu șters eu din cartea vieții, dar pe aceștia primește-i”, adică pe iudei; așa, l-am văzut pe Moise că a zis la fel despre iudeii pe care-i conducea și care erau învârtosiți și Dumnezeu voia să-i șteargă, sau părea că vrea să-i șteargă, de pe fața pământului, dar a așteptat această dragoste desăvârșită din partea lui Moise, pe care Dumnezeu nădăjduia că o va auzi din gura lui, anume de a-și pune el sufletul pentru ceilalți. Și toți acești Sfinți pe care Dumnezeu i-a slăvit, și mai cu seamă aceștia care vedem că mijlocesc atât de des pentru noi prin minuni,

să știți că ei în primul rând își pun sufletul pentru noi și ei sunt grădinarii aceia care zic: „Mai lasă-l, Doamne, puțin! Pun eu obrazul, sufletul pentru el. Cred că se va schimba”. E o încredere și o nădejde imensă a Sfinților față de noi, ca față de niște frați mai mici, dar niște frați în care au încredere mare. Și de aceea, să nu călcăm în picioare această încredere a Sfântului Efrem, mai ales că s-au întâmplat atâtea lucruri minunate cu voi, cu mulți dintre voi, mai cu seamă în biserica aceasta, făcute prin Sfântul Efrem. Aceasta e o încredere mare a lui în voi, e o nădejde pe care și-a pus-o. Inima sa și-a pus-o înaintea lui Dumnezeu pentru voi. Crede în voi, în comunitatea voastră, în sufletele voastre, în osteneala voastră. Să nu-l lăsăm nedreptățit, să nu-l nedreptățim, să nu-l lăsăm întristat, cum de atâtea ori l-a văzut și Maica Stareță Macaria – cea care i-a descoperit sfintele oseminte – ori alții, fiind parcă trist, îngândurat.

Cu el s-au împlinit desăvârșit cuvintele Mântuitorului din capitolul 10, din Evanghelia de la Matei, Care spune: „Cele ce vi le spun Eu la ureche, voi să le vestiți de pe case; cele ce le spun Eu la întuneric, voi să le spuneți la lumină”; și el așa a făcut și L-a mărturisit pe Dumnezeu până la sfârșit. Dar aceste cuvinte se continuă cu un alt verset, tot din capitolul 10, de care noi, de obicei, nu le legăm. Așadar, Mântuitorul zice: „Ceea ce spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; cele ce le-ați auzit și vi le-am spus la ureche, voi să le strigați, să le spuneți tare, de pe case”, și aceasta a făcut-o Sfântul Efrem, dar urmează un alt verset: după ce le spune că „Iată, vă trimit pe voi ca pe niște miei între lupi”, le zice: „dar nu este nimic ascuns care să nu se descopere și nimic acoperit care să nu iasă la iveală”. Aceasta este o promisiune mare. Noi nu prea legăm lucrurile acestea între ele și nu știm cum să le luăm. Adică, cum „nu este nimic ascuns care să nu se

descopere și nimic acoperit care să nu iasă la iveală”? Ce legătură are aceasta cu „vă trimit pe voi ca pe niște miei în mijlocul lupilor”, adică „vă trimit să mărturisiți numele Meu”? De obicei, în mintea noastră legăm aceasta de ce ne-a zis mai înainte, că „iată, Eu vă spun la ureche, iar voi să strigați de pe case”, „iată, eu vă spun la întuneric, iar voi să spuneți la lumină”, și zicem în mintea noastră: „Cred că este vorba despre faptul că, iată, cuvintele lui Dumnezeu spuse la întuneric și la ureche vor fi văzute la lumină, se vor auzi de pe case”. Nu, nu este vorba despre asta. Este o continuare. Așadar, Dumnezeu ne cere ceva, dar când Dumnezeu cere ceva, întotdeauna dă și un bine mare în schimb. Dumnezeu, parcă, după cum zice un cuvânt, dacă ia cu o mână, dă cu zece, deși nu ia nici atunci când pare că ia. Așa și aici – pare că dă cu o mână, căci zice: „Vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor, vă pun la o lucrare grea; ceea ce auziți voi acuma la întuneric, adică ce am vorbit cu voi în taină, în întunericul nopții, cum a fost la Cina cea de taină, sau vi le-am spus la ureche – v-am spus tainic explicațiile pildelor, pe care mulțimea poate n-a avut răbdare să le asculte și n-a cerut să le asculte –, voi să le spuneți la lumină”. Însă să știți că și pentru noi este valabil cuvântul acesta, în sensul că Dumnezeu dă mărturie prin Duhul Sfânt în inima noastră, la întuneric, acolo unde nu se vede, unde nu pătrunde soarele acesta văzut, și se aud în taina urechii noastre și înăuntru cuvintele spuse de Dumnezeu și îndemnurile conștiinței; iar ceea ce auzim tainic, spus la ureche, noi vă vorbim tare, și ceea ce se face la întuneric și am văzut noi la întunericul inimii noastre, acolo unde soarele cel dinafară nu se vede, dar soarele dinăuntru strălucește, aceea să facem la lumină. Deci nouă ni se potrivește, nu numai lor. Era vorba de două planuri. Însă Dumnezeu cere ceva prin aceasta, ne cere și nouă, și e greu de multe

ori să spunem ceea ce ne spune conștiința; și strigă în noi, de multe ori, să spunem sincer, direct, unui om, sau într-o situație, când cineva nu face bine, când ni se cere părerea, sau conștiința ne spune ceea ce auzim în taină la ureche, că nu-i bine ce se întâmplă, sau să sărim în ajutorul cuiva când acest ajutor ar părea de răs pentru toți ceilalți, sau să nu facem o faptă, când a nu face fapta aceea pare de rușine și ți se spune: „Ce, tu nu ești în stare să faci lucrul acesta când toată lumea face acea faptă?”, dar în întunericul inimii tale, în adâncul inimii tale, Soarele Dreptății îți vestește să faci altceva și atunci faci acel lucru. Aceasta e o jertfă, e o osteneală și Dumnezeu pentru aceasta dă o răsplată. Și răsplata este aceasta: „Căci vă spun vouă că așa precum două vrăbii de la târg nu sunt uitate înaintea lui Dumnezeu, așa precum nici un fir din capul vostru nu-i uitat, vă spun vouă că nimic nu este ascuns care să nu se descopere și nimic acoperit care să nu iasă la iveală”. Aceasta-i o promisiune! Nu ține de ceea ce am făcut noi, ci e o răsplată pentru ceea ce am făcut noi, că n-am lăsat ascuns adevărul lui Dumnezeu, că n-am tăcut când trebuia să vorbim, că am făcut faptele cele bune când trebuia să le facem. Și răsplata este aceasta pe care o vedem în viața Sfântului Efreem. La el se vede foarte limpede. Lucrurile pe care el le-a vestit la lumină în fața turcilor, în fața păgânilor, atunci când a fost stareț și a orânduit mănăstirea, dar și în toată viața lui de osteneală, când a spus la lumină cele ce în adâncul inimii sale și în urechea sa cea dinăuntru le auzea și le știa, el le-a grăit tare și fără de rușine până la sfârșit, și nu s-a lepădat de Hristos. Acestea au avut ca răsplată acest verset 27 din capitolul 10, care spune: „și vă spun vouă că nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu iasă la lumină”; „și nici un fir de păr din capul vostru nu va pieri...”. În această noimă trebuie